

Melanie Harlow

Make-Believe Match

De Cherry Tree Harbor-serie

1

Lexi

Mijn lieve, fragiele omaatje deed een schepje suiker in haar thee voordat ze mijn hele leven op losse schroeven zette.

‘Het spijt me, Alexandra. Maar het antwoord is nee.’

‘Maar oma, u heeft me niet eens laten uitpraten!’ Ik staarde naar mijn aantekeningen, die ik gisteravond verwoed had opgekrabbeld nadat ze had medegedeeld dat ze er sterk over nadacht om onze geliefde Snowberry Lodge te verkopen aan Black Diamond Resorts, een bedrijf dat plannen had om het resort te laten slopen. Dinsdag had ze een lunchafpraak met de grote vernielzuchtige hufters om hun aanbod te bespreken, dus ik had maar twee dagen om haar ervan te overtuigen dat ze me een vervroegde erfenis moest geven.

Dat ging niet al te best.

‘Het gebouw is te groot om het als vrouw in je eentje te kunnen runnen, lieverd. We hebben een berg aan schulden. Die last wil ik jou niet aandoen.’ Oma nam een klein slokje thee. ‘En het doet me verdriet dat ik er afstand van moet doen, maar ik ben bang dat ik geen keuze heb.’

‘Alstublieft, oma,’ zei ik, terwijl de paniek vanbinnen opkwam. ‘Laten we nog geen vast besluit nemen.’ De verkoop van Snowberry zou mijn hart verscheuren. Mijn overgrootouders hadden het charmante kleine skiresort vijfenzeventig jaar geleden opgebouwd. Mijn opa was hier geboren. Mijn vader was hier opgegroeid. Mijn ouders waren hier getrouwd.

Al mijn gelukkige herinneringen aan hen lagen hier.

Was het een beetje verouderd en gedateerd? Jawel.

Waren we langzaam maar zeker klanten kwijtgeraakt aan de me-

garesorts die in de buurt waren verschenen? Zonder twijfel.

Was mijn geliefde overleden opa, die de Snowberry de afgelopen dertig jaar had gerund, een vooruitziende zakenman geweest? Absoluut niet. Hij hield ervan zoals het was en het kwam hem nooit uit om er iets aan te veranderen.

We wisten allemaal dat het moeilijke tijden waren voor het resort, maar toen we twee jaar geleden, na zijn dood, hoorden hoe erg het echt was waren we geschrokken. Op de een of andere manier hadden we nog een paar seizoenen weten door te komen. De lampen konden branden en de liften draaiden, maar de situatie was ernstig.

We moesten renoveren. We moesten de boel omgooien. We hadden geld nodig, en marketing en modernisering.

Ik begreep waarom mijn broze vijftientig jaar oude grootmoeder dat niet allemaal op zich wilde nemen. Maar om het gewoon maar te laten gaan, zodat een paar hebbelijke mannen in pak het konden neerhalen? Om mijn jeugdherinneringen aan puin geslagen te zien worden? Een sloopkogel die niet alleen mijn thuis, maar ook de nalatenschap van mijn familie zou vernielen?

Over mijn lijk.

Snowberry betekende alles voor me. En ik was vastbesloten om het te behouden, al moest ik mezelf daarvoor aan de stoeltjeslift vastketenen. Wat misschien ook nodig was.

‘Je oom Roddy vindt dat ik het moet verkopen,’ zei oma. Haar altijd aanwezige kauwgomroze lippenstift had een afdruk achtergelaten op de rand van haar theekopje. Ik staaarde ernaar. *Natuurlijk wil hij dat*, dacht ik. Roddy, de broer van mijn vader, was twintig jaar geleden al met zijn vrouw en kind weggegaan uit Snowberry. Momenteel woonde hij in Miami Beach en was verloofd met een vrouw die zo jong was dat ze zijn dochter had kunnen zijn (mijn nicht Tabitha, écht zijn dochter, kon hen allebei niet uitstaan... wat ik haar niet kwalijk nam).

Hoewel het hem op de korte termijn geen geld zou opleveren om Snowberry te verkopen, kreeg hij bij het vooruitzicht wel dollartekens in zijn ogen als oma er later miljoenen voor zou vangen. Hij was haar enige nog levende kind.

Maar hij gaf geen zier om Snowberry. Dat had hij nooit gedaan.

‘Geef het aan mij, oma,’ smeekte ik. ‘Ik kan het tij keren. Ik ben jong, ik bruis van de energie en ik heb allerlei ideeën.’

‘Ideeën kosten geld,’ merkte ze op.

‘Ik zal investeerders zoeken,’ zei ik vol zelfvertrouwen, maar eerlijk gezegd had ik al bij een paar banken een afspraak gehad en die waren niet al te best gegaan. Ze wilden bedrijfsplannen en prognoses. Winst- en verliesrekeningen. Kosten-batenanalyses. Marktonderzoek. Daar wist ik allemaal niets van af. Ik had op de hogeschool wel geprobeerd om bedrijfskunde te volgen, maar die lessen waren niets voor mij. De afgelopen negen jaar had ik in de winters de skischool gerund en in de zomers werkte ik aan de balie. Ik kende elke vierkante centimeter hier als mijn broekzak: het was of het een deel van me was.

Oma schudde haar hoofd. ‘Daar is geen tijd voor, ben ik bang. Een eerlijk gezegd, lieverd, zou ik zelfs als ik dat zou willen Snowberry niet aan je kunnen geven.’

Ik knipperde. ‘Wat? Waarom niet?’

‘Het spijt me dat ik je dit moet zeggen, maar het is tijd dat je ervan op de hoogte wordt gesteld.’ Oma nam nog een onverdraaglijk trage slok van haar thee. ‘Uit het testament en trustfonds die door je overgrootouders zijn opgezet, blijkt duidelijk dat alleen een getrouwd stel Snowberry Lodge kan erven.’

‘Wacht even.’ Ik hield mijn hoofd schuin, dat had ik vast verkeerd verstaan. ‘In uw testament staat dat degene die Snowberry erft getrouwd moet zijn?’

‘Ja.’

Ik gaapte haar met een schuin hoofd aan. ‘Waarom heb ik daar nooit iets over gehoord?’

Ze haalde haar magere schouders op. ‘Mensen willen dat soort zwartgallige zaken liever niet bespreken, lieverd.’

‘O mijn god.’ Ik stond bijna op het punt om in woede uit te barsten, maar ik bleef kalm. Met vuurwerk zou ik haar niet kunnen overhalen, oma stelde beleefdheid op prijs. ‘Maar... maar u kunt het testament toch aanpassen?’

Ze schudde haar hoofd. ‘Het is niet voor niets op die manier opgesteld, Alexandra. Dit resort is altijd een familiebedrijf geweest.’

Voor één persoon is het gewoon te veel werk, zeker gezien de huidige omstandigheden.'

'Ik zorg voor een zakenpartner,' zei ik wanhopig.

'Je hebt een levenspartner nodig,' hield ze vol. 'Iemand die er niet alleen maar geld in investeert. Iemand voor wie de band van het resort niet afhangt van de winst. Iemand die van Snowberry houdt omdat hij van jou houdt en hier een leven wil opbouwen.'

Ik leunde achterover in de keukenstoel. 'Nou, het spijt me, maar die persoon bestaat niet.' Ooit had ik gedacht dat hij wel bestond. Maar dat had ik mis gehad.

'Nonsens.' Oma zwaaide met haar benige, blauwgeaderde hand voor haar gezicht. 'Die bestaat wel. Je moet je er alleen voor openstellen. Neem nu bijvoorbeeld dokter Smalley.'

'Uw tandarts?' Ik fronste vanwege de onlogische opmerking. 'Wat heeft hij ermee te maken?'

'Zoals je weet is hij weduwnaar, en hij staat er weer voor open om iemand te ontmoeten.'

In mijn hoofd gingen alle alarmbellen af. 'Fijn voor hem.'

'Zeker. Hij is tenslotte nog maar vijfendertig. En in het juiste licht is hij erg knap.' Oma glimlachte bemoeizuchtig en zelfvoldaan, een glimpje ondeugd in haar bleekblauwe ogen. 'Dus ik ben zo vrij geweest om een afspraakje voor jullie te regelen.'

'Wat?' gilde ik uit en ik schoot rechtop in mijn stoel. 'Oma, dat meent u niet! Terwijl dit allemaal gaande is? Dat kan ik niet!'

'Waarom niet? Heb je vanavond al iets anders te doen?'

'U hebt voor vanavond iets geregeld?'

'Ja. Hij brengt zijn kinderen naar hun oma en haalt je rond acht uur op. Hij had bedacht om je mee te nemen naar...' Ze zette haar theekopje neer en duwde zichzelf met moeite uit haar stoel omhoog. Ze schuifelde naar het tafeltje bij de telefoon en pakte een notitieblok. 'The Broken Spoke.'

Ik schudde mijn hoofd. 'Bel hem om het af te zeggen.'

Ze keek me aan, zonder enige vorm van verontschuldiging in haar blik. 'Dat zal helaas niet gaan, lieverd. Ik heb zijn telefoonnummer niet. Ik heb het vorige week geregeld toen ik bij hem was.'

'En u heeft besloten om het me nu pas te vertellen?'

‘Ik wilde je verrassen.’

Ik deed mijn ogen dicht en telde tot drie. Ik haalde diep adem.

‘Het zal je goeddoen, lieve Lexi,’ vervolgde ze sussend. ‘Je bent al zo lang niet meer met iemand uit geweest. Je werkt teveel.’

‘We hebben maar één andere voltijdmedewerker, oma. En zij is niet bepaald betrouwbaar.’

Dat was dus Tabitha. Ze was drie jaar jonger dan ik en we waren samen opgegroeid. Als kind speelde ze vals met bordspelletjes, huilde als ze verloor en ze had mij de schuld gegeven toen zij met een schoen had gegooid waardoor oma’s vaas, een erfstuk, kapot was gevallen. Als er ergens twee verschillende smaken van waren, dan mocht zij altijd als eerste kiezen. En zelfs als ze van gedachten veranderde nadat ze al aan haar Dum Dum-lolly met kersensmaak had gelikt en mijn lolly met karamelsmaak opeiste, moest ik die aan haar geven, anders bleef ze maar gillen.

Ze was niet mijn lievelingspersoon.

‘Dat weet ik,’ zei oma. ‘Maar ze doet haar best.’

Dat was niet zo.

‘Oma, ze zit bij de balie de hele tijd op haar sociale media.’

‘Nou, ze probeert reisinitiatiever te worden.’

‘Reisinfluencer. En als dat zo is, waarom heeft ze het dan nooit over Snowberry? Ze heeft een platform.’

‘Daar weet ik allemaal niets van af, lieverd.’ Oma schuifde terug naar de tafel en ging zitten. ‘Maar vanavond werkt zij achter de receptie, dus jij kunt naar je afspraak met dokter Smalley.’ Ze pakte haar theekopje. ‘Laten we bespreken wat je aantrekt. Wat denk je van die mooie witte jurk die je vorige maand droeg tijdens mijn verjaardagsetentje?’

Opstandig sloeg ik mijn armen over elkaar. ‘Oma, ik ga vanavond niet op date met dokter Smalley. Geen enkele avond trouwens.’

Oma’s ogen werden mistig en ze legde een hand op haar hart. ‘O. Ik... ik krijg opeens geen adem meer. Mijn hart, het... het slaat zo snel. Begraaf me alsjeblieft in mijn roze pak. Dat met de parelknopen.’

‘Oma!’ Ik sprong op en hurkte naast haar neer. ‘Gaat het? Moet ik een ambulance bellen?’

‘Nee, nee, lieverd.’ Ze klopte op haar borst. ‘Het komt wel goed. Ik denk dat het gewoon komt doordat ik zo bezórgd om je ben. Ik word ook een dagje ouder, weet je, en binnenkort ben ik er niet meer en ik wil niet dat je dan alleen bent. Dat kan mijn hart niet aan. Soms kan ik er ’s nachts niet van slapen, zoveel zorgen maak ik me dan.’

‘O.’ Ik doorzag haar spelletje en kwam langzaam overeind. ‘Dus het komt wel goed met u?’

‘Ja hoor.’ Ze keek naar me op met een pijnlijke uitdrukking op haar gezicht. ‘Als je me maar geruststelt door vanavond met dokter Smalley uit te gaan. Dan komt mijn hart misschien tot rust en kan ik weer ademen. Dat wil jij toch ook wel? Dat ik weer goed adem kan halen?’

Ik klemde mijn kaken op elkaar. ‘Goed. Ik ga vanavond uit met dokter Smalley, op één voorwaarde.’

‘Wat dan, lieverd?’ Oma was weer opgewekt.

‘U neemt me dinsdag mee naar die lunchafspraak. Ik wil niet dat zo’n gehaaide man in pak met zijn gladde praatjes denkt dat hij met ons de vloer kan aanvegen.’ Verwoed keek ik op mijn lijstje met ideeën. ‘Ik wil onderhandelen. Snowberry mag dan klein zijn, en we hebben het moeilijk, maar het is het waard om voor te vechten.’ Ik keek haar over de tafel aan. ‘Afgesproken?’

‘Afgesproken.’ Ze straalde. ‘Ik denk dat je vanavond je haar los moet dragen, vind je niet?’

Tijdens de wandeling van een kwartier van mijn oma’s huis terug naar mijn appartement, die allebei op het terrein van Snowberry Lodge lagen, kreeg ik een berichtje van mijn vriendin Winnie.

En? Hoe ging het?

Mijn leven valt in het water.

En mijn oma heeft het laatste zetje gegeven.

Heeft ze het al verkocht voor je met haar kon praten???

*Nee, maar ze weigert om ook maar te overwegen
om het aan mij over te doen.*

Ze denkt dat ik een man in mijn leven nodig heb

*om de boel hier te runnen.
Het staat trouwens zelfs in haar testament! Haar **TESTAMENT!!!**
En ze heeft achter mijn rug om een date geregeld met haar tandarts,
die weduwnaar is. **VANAVOND.***

Wat??? Wacht, ik bel je.

Even later trilde de telefoon in mijn hand. ‘Hallo?’

‘Wat is dit allemaal?’ gilde Winnie. ‘Je hebt een man nodig om het familielandgoed te erven? Is dit *Bridgerton* of zo?’

‘Blijkbaar. En ze heeft een afspraak voor me geregeld met haar tandarts, een weduwnaar.’

‘Ze had op z’n minst een hertog kunnen proberen te vinden. Ik voel me namens jou beledigd.’

‘Dank je,’ snoof ik.

‘Heb je die tandarts al weleens gezien?’

‘Eén keertje, toen ik oma naar een afspraak bracht.’ Ik schopte tegen een steentje terwijl ik in de berm wandelde naast de ventweg die om het resort liep.

‘Hoe oud is hij?’

‘Vijfendertig, en hij heeft twee kinderen.’

‘Is hij leuk?’

‘Hij ziet er niet slecht uit, maar hij is ook niet bepaald de hertog van Hastings.’

‘Nou, misschien valt het dan wel mee,’ zei Winnie, die altijd optimistisch was. ‘Ik ben ook op een alleenstaande vader met twee kinderen gevallen. En kijk ons nu eens.’ Winnie en haar man Dex, een brandweerman, deelden het co-ouderschap voor Dex’ dochters uit een eerder huwelijk en ze hadden samen een eigen zoontje, de tweejarige Michael.

Ik had Winnie drie jaar geleden ontmoet op een horecabeurs in Chicago, en we hadden meteen een klik. We waren even oud en werkten allebei in het noorden van Michigan bij een resort dat door een familie werd gerund. Winnie was de bruiloftsplaner in Cloverleigh Farms, dat op zo’n twee uur rijden van Snowberry lag. Ze had me ook voorgesteld aan haar beste vriendin, Ellie Lupo, die een proeverij runde in het wijnlokaal van haar familie. Ze hadden

het allebei druk met hun werk, hun man en kinderen maar we probeerden af te spreken voor een meidenavond wanneer het maar kon.

‘Geloof me,’ zei ik tegen Winnie, ‘dit is iets heel anders. Dokter Smalley is een aardige vent, maar hij is niet de ware.’

‘Dat kun je helemaal niet weten! Misschien hebben jullie het heel leuk samen.’ Ze giechelde. ‘Hij kan je vast heel goed vullen.’

‘Hou op, ik laat me niet door hem vullen.’

‘Waarom niet? Dat heb je juist precies nodig om je stressniveau te verlagen. Goede seks is erg goed voor je mentale en emotionele gezondheid. Door orgasmes komen er allerlei stoffen vrij in je lichaam waar je je goed van gaat voelen.’

‘Dat kan ik me vaag herinneren.’ Ik liep de oprit op die naar een appartementencomplex leidde. Mijn gelijkvloerse tweekamerappartement was het eerste aan de rechterkant.

‘Hoezo vaag?’

‘Omdat ik al meer dan een jaar geen seks meer heb gehad, Winnie. Al niet meer sinds Andrew vorige zomer is vertrokken. En op het laatst was dat trouwens toch niet meer al te best.’

‘Je hebt geen man nodig om er de vruchten van te plukken, Lexi. Ik heb net iets gelezen over het orgasme als een vorm van zelfzorg. Het verbetert niet alleen je bekkenbodemspieren, maar al die hormonen doen ook wonderen voor je nachtrust, je gemoedstoestand, je cognitieve vermogen en je stressniveau in het algemeen.’

Ik zuchtte toen ik het houten trapje naar mijn kleine veranda opliep, vanwaar ik uitzicht had op het bos. ‘Wil je de trieste waarheid weten? Het lukt me zelf niet eens meer.’

‘Niet?’ fluisterde Winnie, alsof het te erg was om het hardop te zeggen.

‘Nee. Ik kom er wel in de buurt, ik kan het feestje horen dat in de kamer naast me bezig is, maar de deur zit op slot. Ik kan niet binnenkomen. En dan ga ik erover nadenken.’ Ik liet me in de schommelstoel die naast de voordeur stond vallen.

‘Hoe lang al?’

‘Al maanden,’ gaf ik toe. ‘Zes, misschien zeven. Ik denk dat er iets stuk is.’

‘Er is niets stuk, Lexi. Het komt door de stress. Afgelopen jaar heb je het heel zwaar gehad.’

‘En het wordt alleen maar erger. Als de stress mijn O heeft gestolen, dan is dat zeker voorgoed verdwenen.’ Ik deed mijn ogen dicht en dacht aan die heerlijke spanning, de euforische ontlading, het zachte nagloeien. Zou ik dat allemaal ooit nog eens voelen?

‘Luister, maak je daar nu niet druk over. Trek gewoon wat leuks aan en bestel een tequila,’ adviseerde Winnie. ‘Zelfs als de tandarts niet degene is die de zaak van het vermiste O kan oplossen, kun je het vanavond nog wel gezellig hebben.’

En zo, dames en heren, belandde ik in een wit jurkje en mijn haar los naast dokter Smalley aan de bar bij The Broken Spoke. Nippend aan een margarita luisterde ik hoe hij met tranen in zijn ogen uitbundig vertelde over zijn overleden vrouw.

‘Ze was gewoon zo geweldig, weet je.’ Zijn blik stond op oneindig.

‘Ik weet het.’

‘Zo onzelfzuchtig en lief. De perfecte moeder voor onze kinderen. Ik hield zoveel van haar.’

Ik likte wat zout van de rand van mijn glas. ‘Dat merk ik.’

‘Het maakte haar niet uit dat ik niet de knapste kerel was, of dat ik niet het meeste verdiende of in de coolste auto reed. Ze hield gewoon van me zoals ik was.’

‘Ik vind het heel erg voor je.’ Ik was de tel kwijtgeraakt van hoe vaak ik dat vanavond al tegen hem had gezegd.

Maar eerlijk gezegd vond ik het ook écht heel erg. Hij was geen opvallend knappe hertog, maar hij was een lieve man en ik had gezien dat hij zorgvuldig de vouwen in zijn broek had gestreken, die te groot voor hem was. Hij had zich ook verwond bij het scheren en er zat een klein stukje wc-papier met een bloedvlekje op zijn kaak. Maar ik kon het niet over mijn hart verkrijgen om hem erop te wijzen.

Met een poging tot een glimlach pakte hij het grote glas Amerikaanse pale ale dat hij had besteld en nog niet had aangeraakt. Maar in plaats van een slok te nemen staarde hij er alleen maar naar. ‘Dit was precies de kleur van haar haar.’

‘Ehm...’ Ik zocht naar een fatsoenlijk antwoord, maar er kwam niets in me op.

Opeens zette hij zijn bier weer op de bar. ‘Het spijt me, Lexi. Dit was een vergissing. Ik ben hier nog niet klaar voor.’

‘Dat geeft niet.’ Hopelijk was mijn opluchting niet al te duidelijk.

‘Toen je oma me vertelde hoe verdrietig en eenzaam en sociaal onhandig je was had ik medelijden gekregen, dus ik stemde ermee in. Maar het is te snel.’

Ik perste mijn lippen op elkaar en gunde mezelf een momentje om woedend te zijn op oma.

‘Ik ben nog niet klaar voor een nieuwe vriendin, ik heb meer tijd nodig om er weer bovenop te komen.’

‘Dat begrijp ik.’

‘Dank je.’ Hij wierp een blik op de deur. ‘Zullen we dan maar gaan?’

Ik gooide de rest van mijn glas naar binnen en wilde er opeens nog eentje. ‘Weet je wat? Ik neem wel een Uber naar huis. Ga jij maar vast.’

‘Weet je het zeker?’ Hij krabde zich achter zijn oor. ‘Zal je grootmoeder dan niet boos op me worden?’

‘Dat komt wel goed.’ Ik glimlachte. ‘Echt. Ga maar. Bedankt voor het drankje.’

‘Graag gedaan. Nou... tot ziens.’ Hij zwaaide kort en terwijl hij zich naar de deur haastte, trok hij zijn broek op.

Ik draaide naar de bar en probeerde de aandacht van de barman te vangen. Dat viel niet mee; het was dan wel zondag, maar het was het weekend van Labor Day en het zat hier helemaal vol. Elke tafel was bezet en het was stampvol op de dansvloer. Volgend weekend zouden alle zomergasten weg zijn en Cherry Tree Harbor, het naburige stadje bij het meer, zou rustig blijven tot aan de kerstdagen. Rond die tijd zou het bij Snowberry ook drukker worden. Zou het ons lukken om nog een laatste seizoen te kunnen draaien?

Toen de barman me had opgemerkt bestelde ik nog een margarita en goot hem snel naar binnen. Ik gebaarde nog een keer naar hem en bestelde een derde.

Hij zette hem neer en wierp een blik op de lege kruk naast me.

Het volle glas bier van dokter Smalley stond nog op de bar. ‘Komt je vriend nog terug?’

‘Nee.’ Ik leunde voorover en likte het zout van de rand van mijn glas.

De barman bekeek me aandachtig. ‘Alles goed?’

‘Alles gaat goed zodra ik heb bedacht hoe ik kan voorkomen dat het skiresort van mijn familie met de grond gelijk wordt gemaakt.’

‘Je familie heeft een skiresort?’

Ik knikte. ‘Snowberry Lodge.’

‘Dat meen je niet!’ Hij grijnsde terwijl hij snel de dopjes van drie flesjes haalde. ‘Als kind kwam ik daar altijd.’

‘Iedereen kwám daar altijd,’ zei ik met een zucht. ‘Dat is nou net het probleem.’ Ik bekeek hem wat aandachtiger. Hij was midden tot eind twintig, had warrig blond haar, een zongebruind gezicht en was atletisch gebouwd. Wat zou er voor nodig zijn om mensen zoals hij terug te laten komen naar Snowberry? ‘Hoe heet je?’ vroeg ik.

‘Silas.’ Hij glimlachte naar me terwijl hij een groot glas onder de tap hield.

‘Leuk je te ontmoeten, Silas. Ik ben Lexi.’ Ik stak mijn hand uit en hij reikte over de bar naar me toe en schudde hem. ‘En waar ga je tegenwoordig skiën?’

‘Ik ga vooral naar het westen.’ Hij haalde zijn schouders op en verruilde het glas voor een volgend. ‘Of ik ga naar een van de grotere resorts in de buurt, zoals The Summit.’ Hij liep weg om de biertjes aan de andere kant van de bar neer te zetten en ik staarde chagrijnig naar mijn margarita.

Natuurlijk. The Summit.

Die plek was de nagel aan mijn doodskest. Een megaresort met een waterpark, golfbanen en een enorme speelhal met videogames.

‘Oké, ik heb nog een vraag,’ zei ik toen hij terugkwam. ‘Waarom kom je nu niet meer bij Snowberry?’

Silas pakte een fles wijn, trok de kurk eruit en begon een glas in te schenken. ‘Dat weet ik eigenlijk niet. Ik denk dat ik er gewoon niet meer aan gedacht heb. En daarbij vindt mijn vriendin de spa bij The Summit fijn,’ zei hij en hij deed de kurk weer op de fles. ‘Ze

hebben ook een coole bar boven op de berg, met glazen wanden. Het uitzicht is ongelooflijk.'

'Bij Snowberry is ook een bar,' zei ik verdedigend, al moest ik toegeven dat onze robuuste après-skilounge met de knoestige grenen wanden niet bepaald hetzelfde was als een chique hotspot met glazen wanden boven op de berg.

'Ja, maar het is wel nogal...' Silas dacht even na. 'Oud? Sorry.' Hij had een schuldbewuste blik.

'Dat geeft niet,' zei ik. 'Je hebt gelijk. Bedankt dat je eerlijk bent.'

Toen hij weer wegliep om meer klanten te bedienen, pakte ik mijn drankje en staaarde erin. Ik wist niet eens meer of ik het nog wel wilde. Zou ik me beter gaan voelen van nog meer tequila? Moest ik gewoon mijn rekening betalen en naar huis gaan? Ik zou waarschijnlijk binnen een uur in mijn pyjama *The Bear* kunnen kijken. Ik voelde me verbonden met de hoofdpersoon, die probeerde om de slechtlopende broodjeszaak van zijn familie te redden.

Een lange, donkerharige man ging op de lege kruk van dokter Smalley zitten, maar ik keek niet echt naar hem.

'Hoi,' zei hij. Hij had een lage, tedere stem.

'Hoi,' zei ik zonder enig gevoel erbij.

'Is dit de rij om met jou te kunnen praten?'

'Er is geen rij.'

'Die zou er wel kunnen zijn.'

Ik keek naar hem op en mijn hartslag versnelde meteen. Hij had opmerkelijk blauwe ogen, een brede sensuele mond en zo'n kaaklijn die je in reclames zag voor aftershave of dure horloges. Hij had een lichte stoppelbaard, alsof hij niet wilde dat een volle baard zijn gezicht zou verbergen.

Dit was nou een hertog.

Hij lachte zijn perfecte tanden bloot. 'Ik ben Devlin.'

'Lexi.' Toen ik me naar hem toe draaide om hem aan te kunnen kijken, duwde iemand opeens van achteren tegen mijn elleboog en mijn hele drankje belandde op zijn schoot. Ik hapte naar adem. 'O mijn god! Het spijt me vreselijk!'

De vrouw die tegen me aan had gestoten verontschuldigde zich uitvoerig en liep weer weg, terwijl Devlin opstond en de ijsklontjes

van zijn schoot veegde. Vreselijk gegeneerd zette ik het lege glas op de bar en greep een handvol servetten. 'Hier, laat mij maar...' Ik hield mijn hand stil vlak voor zijn kruis en staarde naar de enorme natte plek.

'Laat mij dat zelf maar doen,' zei hij en hij lachte toen hij de servetten van me aannam om het gemorste drankje op te deppen. 'We hebben elkaar tenslotte nog maar net ontmoet.'

'Hier, gebruik deze maar.' Silas was verschenen en hij gaf Devlin een droge barhanddoek.

'Dank je,' zei hij. 'Maar ik denk dat ik het maar moet laten opdrogen. Dus, wat heb ik aan?'

'Een margarita,' zei ik schaaпachtig.

'Wil je een nieuwe? Die krijg je van mij.'

'Dat lijkt me niet eerlijk. Je zou niet hoeven te betalen voor een drankje dat ik net in je schoot heb gemorst.'

'Ik doe het graag.' Hij ving Silas' blik. 'Voor haar nog een margarita en voor mij een Journeyman whiskey. Puur.'

Silas knikte. 'Komt eraan.'

Devlin knikte naar mij. 'Misschien kun je er bij haar een deksel op doen? Heb je een tuitbeker?'

Silas lachte. 'Dan moet ik even achter kijken.'

'Erg grappig,' zei ik. Opeens was ik blij dat oma had voorgesteld dat ik deze jurk zou aantrekken. Hij had een gesmoke taille, een diepe V-hals en bandjes die over mijn schouders liepen. De korte, gelaagde rok accentueerde mijn lange benen en ik sloeg mijn benen over elkaar om ze een beetje te laten zien. Ik was niet altijd dol op mijn dikke, gespierde dijen en volle achterste, maar ik begon te waarderen hoe ik met al die jaren skiën mijn lichaam had getraind. Ik zou het niet erg vinden als hij dat ook zou willen waarderen, maar op dit moment was zijn blik nog op zijn kruis gericht.

'Wees eens eerlijk. Ziet het eruit alsof ik een ongelukje heb gehad?'

Absoluut. 'Helemaal niet.'

'Lieg je tegen me?' Hij hield zijn hoofd schuin en een grijns speelde om zijn mond.

'Ja,' bekende ik. 'Maar alleen omdat ik me er rot over voel.'

‘Als je margarita er is, gooi ik die misschien wel over je hoofd. Zou je je daar beter door voelen?’

Ik lachte en bedekte mijn hoofd met mijn armen. ‘Waag het niet. Ik heb mijn haar vanavond geföhnd. Ik had eigenlijk een date moeten hebben.’

‘O ja? Met wie?’

‘Met dokter Smalley, mijn oma’s tandarts die pasgeleden weduwnaar is geworden.’

Devlin grijnsde en keek om zich heen. ‘Waar is hij nu dan? Hij heeft je toch niet laten zitten?’

‘O, hij was er wel. Hij heeft me twintig minuten lang over zijn geweldige overleden vrouw verteld en liet me toen weten dat hij er nog niet klaar voor is om verder te gaan en dat hij daarom niet mijn vriendje kan worden.’

‘Waarom heeft hij je dan mee uit gevraagd?’

‘Dat heeft hij niet gedaan.’ Ik glimlachte droog. ‘Mijn oma heeft de date geregeld en me er vanmiddag mee overvallen. Maar het ergste moet nog komen.’

Hij lachte. ‘Kan het nog erger dan?’

‘Het blijkt dat de enige reden waarom hij had ingestemd met de date was omdat mijn oma maar bleef zeggen hoe eenzaam, zielig en sociaal onhandig ik ben.’ Ik schudde mijn hoofd. ‘Hij had medelijden met me.’

‘Je hebt gelijk. Dat is inderdaad nog erger.’

Silas bracht onze drankjes en Devlin gaf hem zijn creditcard.

‘Dank je,’ zei ik en ik pakte mijn margarita met beide handen aan. ‘Ik beloof dat ik met deze voorzichtiger zal zijn.’

‘Graag gedaan.’ Hij pakte zijn whiskey en nam een klein slokje. ‘Nou, ik vind het vervelend dat je date zo slecht is gegaan en dat je oma zo bemoeizuchtig is, maar ik wil wel zeggen dat je haar prachtig zit. Alles aan jou is prachtig.’

‘Dank je.’ Het kriebelde in mijn buik. Al was het maar een zin van een man die me bij de bar had benaderd, ik vond het toch fijn om te horen. Dat was al een tijdje geleden.

En daarbij was deze man belachelijk knap.

Een sprankje hoop vonkte in mijn buik toen mijn ogen van zijn

markante gelaatstrekken naar zijn schouders en gebruiende onderarmen dwaalden, die uit de opgerolde mouwen van zijn blauwgeruite overhemd staken. Zijn lichaam was atletisch maar slank, eerder een basketbal-pointguard dan een *football*-quarterback. Hij droeg een groot zwart met zilveren horloge om zijn linkerpols, en zijn handen waren mannelijk en sierlijk tegelijk, met lange vingers en keurig verzorgde nagels.

Ik voelde mijn vrouwelijkheid ontwaken uit een lange winterslaap en ik stelde me Devlin voor als de prins van Doornroosje, die zich hakkend een weg baande door de doornige overwoekerde takken die mijn O hadden omsingeld.

Mijn ogen dwaalden naar de natte plek op zijn broek terwijl ik me afvroeg wat voor zwaard hij had. Zou hij lang zijn? Staalhard? Wist hij hoe hij ermee om moest gaan?

In het besef dat ik mijn ogen strak op zijn kruis gericht hield, keek ik snel op. ‘En wat brengt jou vanavond hier?’

‘Ik ben hier met mijn familie.’ Hij keek over zijn schouder naar de dansvloer. ‘Ze zitten daar aan een tafel, waarschijnlijk naar ons te kijken. Ik heb tegen ze gezegd dat ik naar jou toe zou gaan om indruk op je te maken.’

Ik trok mijn wenkbrauwen op. ‘Dus je was er zeker van dat je indruk op mij kon maken?’

Schouderophalend zei hij: ‘Niet geschoten is altijd mis, en normaal gesproken schiet ik wel raak.’

Dat verbaasde me niets. Met zijn uiterlijk en zijn zelfverzekerdheid kon ik me niet voorstellen dat hij vaak zou missen. ‘Woon je hier in de buurt?’

‘Ik ben opgegroeid in Cherry Tree Harbor, maar nu woon ik in het oosten, in Boston. Ik ben hier op bezoek.’

‘Dus wie zitten daar allemaal?’ Ik keek in de richting van de dansvloer. ‘Broers? Zussen? Je ouders?’

‘Twee van mijn drie broers, de derde woont in Californië, en mijn zusje Mabel met haar beste vriendin Ari, die ook een soort zusje voor me is. Mijn vader is thuis om op de tweeling van mijn oudste broer te passen. Ze zijn zeven.’

‘En je moeder?’

‘Zij is overleden toen ik negen was.’

Mijn mond viel open van verbazing. ‘Die van mij ook.’

‘Wat erg,’ zei hij, zo zachtjes dat ik hem bijna niet hoorde boven de muziek van de band uit.

En misschien was het belachelijk dat ik hem meer vertrouwde nu ik wist dat we als kind diezelfde ervaring hadden gehad, maar ik schoof naar de rand van mijn barkruk, dichterbij hem toe. ‘Dus je bent oom.’

‘Oom Devlin,’ bevestigde hij. ‘Het is echt geweldig.’

‘Hou je van kinderen?’ Mijn hemel, die ogen. Hoe noemde je een kleur blauw die zo helder was? Kobalt? Saffier? Caribisch? Hoe dan ook, ik kreeg het er warm van. Ik had opeens zin om te gaan zwemmen.

‘Kinderen zijn super. Ik vind ze vaak leuker dan volwassenen.’

Ik lachte. ‘Vind ik ook. Ik werk veel met kinderen en ze zijn zo eerlijk en grappig. Recht voor z’n raap.’

‘Precies.’ Hij nam een slokje. ‘Dus jij bent lerares?’

‘Zoiets.’ Hoofdschuddend zuchtte ik. ‘Maar ik wil het even niet over werk hebben. Ik krijg er alleen maar stress van en vanavond wil ik me juist ontspannen.’

Hij knikte. ‘Weet je wat jij nodig hebt?’

‘Een orgasme.’

Ik zweer het, ik wilde het alleen denken.

Maar toen Devlin zich verslikte in zijn whiskey, besepte ik dat ik het had gezegd.

Hardop.